

WOENSDAG 18 AUGUSTUS.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden. —

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Buitenlandsche berigten.

OOSTENRIJK.

Triest, 6 aug. Over het geheel zijn de zaken in Triest zoo erg niet, als zij voorgesteld worden; eenige der handelshuizen, die zich thans insolvent verklaren, waren voor jaren reeds failliet en over het algemeen is onze plaats niet minder solied dan vroeger. Dat de handel gedrukt is, is wel een gevolg der belangrijke faillissementen en het daardoor ontstane discredit, maar waar is het thans anders? De hulpbronnen, die vroeger Triest ten dienste stonden, zullen zich weder openen, zoodra de gemoederen slechts eenigzins bedaard zijn.

— Wat de spoorweg van Weenen naar Triest betreft, zoo kunnen wij uit eene goede bron verzekeren, dat deszelfs daargestelling thans naderbij is dan vroeger, daar de regering 4 pCt. garanderen wil, onder voorwaarde dat deze weg met de Lombardisch-Venetiaansche vereenigd worde.

— De stoomboot uit de Levant is nog altijd niet hier, dewijl er aan de voor deze vaart bestemde eene stang gebroken is en dezelve dus slechts met eene machine en alzo langzaam gaan moet; zij zou echter wel tusschen heden en morgen aankomen. (Allg. Zeit.)

PRUISSEN.

Berlijn, 7 aug. Het spoedige vertrek van den baron v. Bulow naar Frankfort naar zijnen nieuwen gezantschapspost op den bondsdag, heeft het vermoeden gewekt, dat er van den kant van Pruisen nog vóór de sluiting der zittingen belangrijke mededeelingen te maken waren. Men wil weten, dat deze niet alleen betrekking hebben op de organisatie van het bondsleger, maar ook op eene gelijke wetgeving met opzigt tot de pers. De heer v. Bulow had voor zijn vertrek verscheidene audiëntiën bij den koning, in tegenwoordigheid van den minister van buitenlandsche zaken. (Schwáb. Merk.)

Naumberg, 10 aug. Gisteren, toen de lucht reeds des morgens ongemeen zoel begon te worden, stond de thermometer in de schaduw op 27 graden Reaumur. Deze ongewone hitte was de voorbode van een onweder, dat spoedig volgde. 's Namiddags om vier uur hoopen zich aan den Noordwestelijken horizon zwarte, wit geraande wolken open, die doof eenen hevigen stormwind pijnsnel, doch onheilspellend naar onze streek hoengedreven werden; de woedende storm, die alleen reeds vele boomen deels ontworteld, deels ontakt had, hield eindelijk op, doch nu volgde er een zoo vreeselijke, met bliksem en donder vergezeld, hagelslag, als de oudste lieden zich niet waken te herinneren. Onder de, in massa neervallende hagelstukken, waren er van de grootte van groote hoendereieren en wogen 16 tot 18 lood. De laatstderzelve is ook zoo groot geweest, dat de ganzen op het veld gedood en menschen en schapen zwaar gewond zijn. In Freiburg en in de nabijgelegen oorden heeft deze hagelstorm zoo vreeselijk gewoed, dat niet alleen alle vensters, die gelopen waren aan den kant van waar het weder kwam, ingeslagen, maar ook de pauzen op de daken vernield zijn. Van veldvruchten is geen spoor meer. De graanoogst en alles is vernield! Op harden grond zijn de hagelsteenen dikwijls zoo diep in de aarde gedrongen, dat men op het eerste gezicht geloofde dat het muizengangen waren. Dit weder duurde omtrent 25 minuten. Regen viel er zeer weinig, en het distrikt, hetwelk van dezen ontzettenden hagelslag geleden heeft, beslaat misschien eene vierkante mijl. (Frankf. Journ.)

ENGLAND.

Londen, 14 aug. Bij besluiten van H. M. in Rade, heeft heer Edward John Stanley tot lid van den ge-

heimen raad gekozen, en zijn verscheiden nieuwe Pairs benoemd geworden, onder welke sir R. Hussey Vivian geteld wordt, die voortaan den titel van baron Vivian van Glynn en Truro, voeren zal.

— Uit redevoeringen, dezer dagen te Dublin gehouden, laat zich opmaken dat O'Connell en zijne vrienden op bijstand uit Noord-Amerika hopen, bijaldien het tot eenen openbaren oorlog tusschen Engeland en de Ieren komen mogt.

Het gerucht loopt hier, dat vijf oorlogschepen onverwijd naar de kusten der Vereenigde Staten vertrekken moeten, en dat tien andere verschillende stations zullen verlaten, om zich met de eerstgenoemden te vereenigen. Het doel dezer expeditie zou zijn, den Engelschen gezant Fox af te halen, bijaldien de weigering der herhaalde aanvraag tot ontslag van den heer M. Leod de terugroeping van dien diplomaat uit Washington vorderen mogt, en verder zoodanige vreedelike stappen te doen als onvermijdelijk geacht mogten worden om de eer der Britsche kroon te wreken, die door het gouvernement en de bevolking der Staten, in den persoon van haren genoemden onderdaan, is aangerand.

— Volgens brieven uit Rio de Janeiro was de krooning van den jeugdigen keizer tot 18 augustus uitgesteld, dewijl men met de vereischte toebereidselen niet op den eersten bepaalden tijd gereed had kunnen komen.

— Terwijl de heer O'Connell, met meer dan gewone hevigheid, voortgaat zijne laudlieden tegen het waarschijnlijk aanstaande Torybestuur en de Protestanten op te zetten, laat de protestantsche associatie, die hier in Engeland zulke magtige vertakkingen heeft, niet na in den tegenovergestelden overdreven geest werkzaam te zijn. Een harer eigenlijke voorstanders, de Times, had van Roomsche priesters in Ierland als overlaten, van Ieren, als wilden gesproken; doch die woede heeft zoo verkeerd voor zijne eigene partij gewerkt, dat de Times verplicht is heden zijne taal verzachtend uit te leggen, en eene lijn van afscheiding te trekken tusschen hem en de genoemde associatie, »die in theologischen ijver de Roomschen voor erger dan volgelingen van Mahomet, Jaggernaut of Jupiter uitkrijt.»

Het is te hopen, dat dit invloedrijke blad op den weg der verdraagzaamheid zal voortgaan, die in den laatsten tijd hier verre te zoeken is geweest.

— De staat van den oogst wordt, over het geheel, thans minder bekommerend opgegeven, dan men voor eenige dagen voorzag; eenige zonneschijn heeft nog al goed gedaan; intusschen mag men niet dan een zeer middelmatig gewas verwachten.

— Het groote werk van den Tunnel mag volbragt geheeten worden. De heer J. Brunel is eerst, en daarna een der commissarissen van den Tunnel, onder den Teems doorgestaan. Met groot gejuich werd vooral de eerste begroet door het verzamelde werkvolk en vele nieuwsgierigen, die zich aan gene zijde der rivier vereenigd hadden. Spoedig zal nu de tunnel voor het algemeen opengesteld worden.

— De Times behelst eene uitvoerige en belangrijke beschouwing over de Spaansche aangelegenheden. Hij beweert, dat Engelslands staatkunde onbaatzuchtig in Spanje is geweest, en dat deze alleen medebragt om het bewind, dat bestond en door de natie was bevestigd, te erkennen. Frankrijk echter, had, na den val der door hetzelfde begunstigde partij, zich afkeerig van Spanje getoond, Engeland beschuldigd, en slechts op eene gelegenheid gevland, om zich te doen gelden. Het scheen die gelegenheid te hebben gevonden in de verklaring van de koningin-moeder. De Times meent, dat elke poging om de vordering van deze te onder-

steunen, Spanje aan nieuwe beroeringen, en den vrede van Europa aan het grootste gevaar zou bloot stellen.

— Men verzekert dat de heer sir George Cockburne oerlang als kommandant onzer vloot naar de Middellandsche zee zal vertrekken. Den teruggekeerden admiraal sir R. Stopford worden vele openlijke eerbewijzen gegeven.

FRANKRIJK.

Parijs, 14 juli. In een onzer dagbladen vindt men eenige hoogstgewichtige narigten omtrent het op 14 december 1831 onderteekende eindtraktaat, waarbij de slechting wordt vastgesteld der vestingen Meenen, Ath, Mons, Philippeville en Mariembourg. De heer de Talleyrand wordt gezegd op 31 januari 1832 niet eerder tot de uitwisseling der ratificatiën van het traktaat der 24 artikelen te zijn overgegaan, dan nadat hij zelf tusschen laatgenoemde mogendheid en België de ratificatiën van het traktaat betrekkelijk de vestingen, waarvan de tekst ter publicmaking was bestemd, had zien uitleveren. Oostenrijk, Pruisen en Rusland bewilligen in de uitwisseling van die ratificatiën niet voor het einde der maand mei 1832; zij deden zich niet den openbaren tekst, maar den completen tekst van het traktaat opzigtelijk de vestingen, een', met de ware expeditie overeenstemmenden tekst uitleveren, zoodanig als zich bevond in handen van het Britsche kabinet, en voorzien van bepalingen, welke niet waren vervat in het op officiële wijze aan het Fransche kabinet medegedeelde stuk.

De stukken die met verschillende hoven zijn uitgewisseld, moeten onderteekend zijn geworden door den heer de Muclenaere; en nu verzekert men ons, dat het bij de diplomatie eene bekende zaak is, dat in de onder het contreseign van dien minister geratificeerde artikelen eene geheime bepaling is vervat, houdende, dat de Belgische vestingen, welke niet vervallen in de slechting, bij het definitieve traktaat van 14 december 1831 voorgeschreven, ter beschikking zullen worden gehouden van de vier mogendheden, wier troepen als bezetting daarin zullen worden gelegd, in geval het tusschen die mogendheden of eene derzelve en Frankrijk tot oorlog komt.

— De werklieden zijn op dit oogenblik bezig met het leggen van de laatste hand aan het gebouw, hetwelk de heer Hope te Parijs heeft doen oprigten. Dit hôtel, dat een weinig grooter is dan het Louvre, grenst ten noorden aan de straat St. Dominique St. Germain, ten zuiden aan de straat Grenelle, ten westen aan de straat van Amsterlitz; het beslaat de gehele oppervlakte van den grond, de pleinen en tuinen van het voormalige hôtel de Wagram en de kerk St. Valère. De pracht van dit, in eens afgewerkte hôtel, deszelfs kamers, stallen, enz. vindt te Parijs hare wedergade niet. Men zegt, dat de heer Hope ongeveer 15 millioen franken heeft uitgegeven, zoo aan den bouw van dit hôtel, als aan de kostbare meubelering en versiering van deszelfs galerijen en kamers.

— Het manifest, waarin Espartero het bekend vertoog van koningin Maria Christina wederlegt, is zeer breedvoerig. Hoofdzakelijk wordt daarin gezegd, dat men dezen stap der vorstin aan de raadgevingen van lieden moet toeschrijven, welke het bestaand gouvernement vijandig zijn, en Spanje op nieuw ter prooi aan een' burgeroorlog willen maken; dat Maria Christina, bij de acte te Valencia geteekend, vrijwillig afstand van het regentschap heeft gedaan, en in haar manifest, den 8 november van het vorig jaar te Marseille uitgevaardigd, rouduit verklaard heeft niets meer te eischen te hebben, dan de liefde harer kinderen en de aereering van hare gedachtenis.

Voorts worden, ook uit de voortdurende afwezigheid der koningin-moeder, het recht en de verplichting der Cortes aangehouden, om in de voogdij over de koningin en hare zuster te voorzien, en ten slotte gezegd dat het gouvernement, door de wetten, het leger, de nationale militia en de algemeene denkwijze geschraagd, ongetwijfeld over de vijanden van het geluk der natie zal zegeprelen.

In een der Fransche ministeriële bladen wordt eene wederlegging van dit staatsstuk aangetroffen, en beloofd dat *Maria Christina* alleen daarom afstand van het regentschap gedaan heeft, dewijl de zegevierende opstand haar onwettige en vernederende voorwaarden voorschreef, en in Spanje te blijven voor haar gelijk gestaan zou hebben, met zich vrijwillig als gevangene aan dien opstand over te leveren; maar dat van het regentschap af te staan geheel iets anders was, dan zulks ook van de voogdij over hare dochters te doen, waartoe zij zich nooit bereid heeft betoond. *Espartero* en zijne medestanders worden in dit betoog verder hevig gegispit, dat zij met de, zoo veel belovende revolutie van september niets voor het geluk van Spanje verrigt hebben, hetwelk nog evenzeer als vroeger aan inwendige verdeeldheden ter prooi, en buitenslands om den verwarden staat zijner financiën gewantrouwd en in minachting gebleven is.

Eindelijk wordt de meening genit, dat de Fransche regering geheel vreemd is aan de verrigtingen der koningin-moeder, en aan die regering de raad gegeven de Spanjaarden zelve hunne zaken te laten verfeenen.

Men vindt lieden die den heer *Thiers* voor den raadsman van *Maria Christina* en voor den steller van haar meergemeld protest houden.

Binnenlandsche berichten.

's Gravenhage, 16 juli. Men verzekert, dat de staatsbegrooting voor de jaren 1842 en 43, welke aan de kamers zal worden aangeboden, ruim 70 miljoen gulden zal beloopt, en dat thans ook de uitgaven en ontvangsten van het hertogdom Limburg op dezelve zullen voorkomen.

Men spreekt ook van de voordragt van wet, nopens de pensioenen. Deze, gelijk de overige ontwerpen van geldelijken aard, worden met veel belangstelling te gemoet gezien. Men wil, dat de aanbidding derzelve aan de kamers, aanstaanden dinsdag zal plaats hebben.

Rotterdam, 16 aug. Onder de toebereidselen welke te Delft voor de ontvangst van Z. M. gemaakt worden (die niet op hoogsteszelfs doortogt, bij de terugkomst uit Noord-Brabant, maar opzettelijk uit de residentie derwaarts komen zal) behoort de inrigting van het raadhuis en van den stads schouwburg, en de daarstelling van twee fraaie eerepoorten, van welke de eene op den Haagschen rijweg, de andere over de Nieuwstraat geplaatst zal zijn, en die beide door den heer *van Hove*, uit 's Gravenhage, worden beschilderd. Nog verneemt men dat de dochters der leden van den stedelijken raad een vaandel voor de eerewacht hebben geborduurd, hetwelk door fraaiheid en keurige bewerking uitmunt.

— Laatstleden vrijdag heeft de compagnie vrijwillige jagers der Leidsche hoogeschool den tienden verjaardag van den roemvollen intogt van het Nederlandsch leger binnen Leuven, te Leiden gevierd. Het feest is met eene doeltreffende redevoering van den weleerw. zeer geleerden heer *W. R. Veder*, lid der jagercompagnie, thans th. dr. en predikant te Zutphen, geopend, en des namiddags vereenigden zich de feestgenooten, ongeveer honderd in getal, op de plaats van het logement den Brug, in eene smaakvol versierde tent, aan een' maaltijd, die, door den voorzitter *mr. J. S. Lotsy*, lid der compagnie, advocaat te Dordrecht, bestuurd, eene even broederlijke als vrolijke verouwing genoemd mocht worden. Zoowel de feestrede als de maaltijd werd vereerd door de tegenwoordigheid van Z. Exc. den luitenant-generaal *Meyer*, van eene commissie uit de stedelijke regering, de hoogleraren en het studentenkorps.

Den volgenden avond hebben heeren studenten, leden der sociëit *Minerva*, ter eere der jagers, een bal gegeven, hetwelk mede door vele aanzienlijke ingezetenen der stad, met hunne dames, bezocht werd, terwijl de voortreffelijke muziek van het regiment grenadiers zich deed hooren. Het gevierde feest zal bij allen een aangenamen en blijvenden indruk achterlaten. Over tien jaren is eene herhaling der feestviering bepaald.

Tilburg, 15 aug. Men kan thans met zekerheid melden, dat Z. M. de koning heeft bepaald om niet alleen stallingen alhier te doen bouwen, waarvan reeds sedert lang is sprake geweest, maar tevens om eene kazerne daarbij te plaatsen, waarin twee escadrons kavalerie kunnen worden gehuist. Z. M. heeft heden

midlag, per voiture, vergezeld van den Ed. Achth. heer burgemeester dezer stad, een perceel bouwland, hetwelk onder de wijk Heuvel in de zoogenaamde Oosterwijksche baan is gelegen, gaan bezigtigen, en heeft goedgevonden om de bedoelde kazerne en stallingen daarop te doen stichten.

Nijmegen, 15 aug. Gisteren na den middag, omstreeks 5 ure, is alhier, bij een geacht ingezetenen der stad, gevangen eene postduif, op de vleugels gemerkt met de letters *J. J. B. N. 27* Anvers. Onder den staart bevonden zich twee kleine papieren rolletjes, welke met koperdraad aan de vederen bevestigd waren, en die bij nader onderzoek bleken te bevatten, 5 onderscheidene dépêches, waaronder 2 prijstouranten van effecten, dato Parijs 13 aug.; op eene dezer dépêches stond: »*Le 14 à 7½ hs. deux, reste deux*," waaruit zoude blijken, dat deze duif, met nog eene andere, op dien tijd des morgens van Parijs naar Antwerpen was geëxpédieerd. Stelt men nu den afstand van Parijs tot Nijmegen hembreedte op 75 uren, dan zou deze duif dien weg in 9½ uur afgelegd hebben. De dépêches bevatten uittreksels uit de latere Fransche dagbladen, benevens télégrafische berichten en particuliere correspondentie. Aangezien genoemde tijdingen nu voorzeker derzelve belangrijkheid wel zullen verloren hebben, zal het onnoodig zijn derzelve inhoud alhier op te geven; de dagbladen, waaruit die berichten ontleend waren, zullen thans wel algemeen verspreid zijn.

Maastricht, 13 aug. Sedert eenigen tijd waren er in Aken en omliggende plaatsen onderscheidene valsche *Koninklijke Pruisische Cassen-Anweisungen* in circulatie, en had de hooge politie aldaar verdenking, dat dezelve alhier ter stede werden vervaardigd. Na gedurende eenen geruimen tijd de verdachte personen te hebben nagegaan, heeft de justitie op het onverwachtst gisteren bij twee Duitsche steendrukkers, welke zich alhier hadden gevestigd, huiszoekingen gedaan en deze, benevens nog twee andere personen, die met dezelve in relatie schenen te zijn, in hechtenis genomen, terwijl men verzekerde dat ook te Aken en te Keulen arrestaties hebben plaats gehad, welke hiermede in verband staan. De heer officier van justitie, jonkhr. *van Panhuys van Haeren*, en de heeren *Capitaine* en *van Geusau*, zijne substituten, hadden zich elk afzonderlijk naar de woningen van de onder verdenking staande personen begeven en de door hun Ed. Achth. met zoo veel ijver als beleid gedane perquisitiën hadden het gelukkig resultaat dat bij de twee steendrukkers onderscheidene steenen, waarop de nagemaakte stukken zijn gegraveerd, en andere overtuigings-voorwerpen, zijn gevonden. — De vervalschte biljetten zijn 5 Th. Ct., en dragen de dagteekening van 2 januarij 1835, dezelve zijn meestelijk afgewerkt. — Deze ontdekking is voor het Pruisische gouvernement van te veel belang, om zich niet overtuigd te houden, dat de, hierin door de leden van het parket, bewezen diensten naar waarde zullen geschat en erkend worden. (*Handelsblad.*)

Venlo, 14 aug. Gisteren namiddag heeft men in de Maas, even beneden deze stad ontdekkt en opgevischt het lijk van een manspersoon, naar gissing, tusschen de 60 en 70 jaren oud. Uit hetgeen men bij hem vond, horologie, geld, papieren, maakt men op, dat hij iemand was van fatsoenlijken stand, uit de omstreken van Aken, en dat zijn verdrinken aan eenig ongeluk moet toegeschreven worden. Het lijk is naar het hospitaal gebracht en geschoond geworden.

— Eergisteren is hier door eene vrouw uit Herongen in Pruisen eene valsche Fransche Kroon uitgegeven. De vrouw is in hechtenis genomen; doch weder los gelaten. Voor korten tijd moet ook een ontvanger in de nabijheid dezer stad een valsch vijf-gulden-stuk ontvangen hebben.

Mengelwerk.

De dochter van den bankier.

(Naar J. P. B. JAMES.)

Er woonde eens een groot bankier in Londen, die een zeer fraai huis op Portland-place, en een ander, zeer oud, morsig huis in de City bezat: was dit laatste het beeld des bedrijvigen levens en der rijkdommen, zoo vertoonde het eerste de hoogste pracht en weelde. Hij zelf was een bedaard man, niet pralende met zijne grootheid en daarbij toch niet geheel werkeloos. Zijne bewegingen waren altijd afgemeten, zijne kleeding eenvoudig; maar de eersten waren statig, de laatste naar de beste mode; holpirtch was toen zijn wagenfabrikant, vna's neef zijn kok: zijne bedienden gingen, als zij eenen gast hadden aan te dienen, de trap naar de maat van den doodenmarsch in »*Saul*'' op, en openden de beide vleugeldenren tegelijk en met eene deftigheid, die

zij slechts door langdurige oefening konden verkrijgen. Alles in zijn huis ging volgens den regel en niets verkeerd. Alle lakkeijen droegen poeder, en de vrouwelijke dienstboden moesten mutsen, zoo als zij haar voorgeschreven werden, dragen. Zijne vrouw was de dochter eens landdelmans van zeer oude familie: zij was eene vrouw van fijne manieren en had een gevoelig hart. Hoewel zij bestendig twee equipages tot hare bijzondere beschikking had, ging zij nogtans dikwijls, en dat wel in Londen, te voet, en wilde niet, dat er van hare gezelschappen in den »*Morning-post*'' gesproken werd.

De bankier en zijne vrouw hadden maar één kind, eene dochter, een hupsch en aardig meisje; niet heel groot, hoewel schoon gevormd en buitengemeen bevallig. Zij was volstrekt niet geaffecteerd, want zij had, daar zij van kindsbeen af aan volkomen vrijheid gewoon was, en haar niets, dat recht en deugdzaam was, geweigerd werd; daar zij verder van hare moeder de voortreffelijke hoedanigheden leerde op prijs stellen, en zij te zeer aan rijkdom gewoon was, om eene bijzondere waarde daaraan te hechten, en te veel met den hoogen rang in aanraking kwam om denzelven boven zijne waarde te schatten, niets te wenschen, niets te verlangen over. Haar gelaat was schoon en ernstig, ofschoon hare gedachten zichtbaar vrolijk waren; zij had eene welluidende, zachte stem. — Zij heette ALICE HEBBERT, en was weldra voor alle bewonderaars een voorwerp der bewondering. De lieden zagen naar haar in de opera, in het park, verklaarden haar voor eene schoonheid, voor aanbiddelijk, goddelijk; zij werd een voorwerp der bewondering, der razernij, der mode, en ieder voegde, als men van haar sprak, of hij: »Zij erft ten minste een half millioen pond sterling." De heer HEBBERT maakte er volstrekt geen' grooten haast mede, zijne dochter aan een van allen, die hem voorgesteld waren, uit te huwelijken, want geen was meer als baron; ook mevrouw HEBBERT had geene groote haast, dewijl zij niet gaarne van hare dochter scheiden wilde; ALICE zelve ging het ereneens; zij wilde even zoo weinig uit deze drie klassen eenen man kiezen, want een deel derzelve waren windbuilen, een grooter getal onder hen ongebondenen en de overigen gekken, en uit deze drie klassen wilde, zoo als gezegd is, ALICE even weinig eenen kiezen, als haar vader uit de lagere graden van den Engelschen adel. Er diende nogtans een jongman, die van verre aan hare moeder verwant was, bij de garde, die noch een kwast, noch een ongebondene, noch een gek, maar een gentleman, een volmaakt en edeldenkend man was, en dikwijls HEBBERT's huis bezocht; maar vader, moeder, dochter, alle hadden hem niet eens op de lijst der vrijers; de vader — omdat hij geen hertog, de moeder — dewijl hij soldaat was, en de dochter — omdat hij haar nooit de minste aanleiding gegeven had te gelooven, dat hij haar bewonderde of beminde. Daar hij ongeveer 2000 p. st. jaarlijks te verteren had, zoo mocht hij eene goede partij voor eene predikants-dochter zijn, maar kon niet op miss HEBBERT aanspraak maken. ALICE mocht hem liever lijden, dan een' van alle mannen, die zij ooit gezien had; ja, eens zelfs had hij haar op een bal zeer oplettenad gadeslagen, en haar met eene uitdrukking aangezien, die haar niet eens deed verstaan, wat haar danser met haar sprak. Een ligt bloesje kleurde hare wangen en dit scheen HENRY ASHTON den moed te geven nader te komen en haar ten dans uit te noodigen. Zij danste ook den volgenden avond met hem, en de heer HEBBERT, die dit bemerkte, hield het voor geraten, den jongen HENRY ASHTON een wenk te geven. Twee dagen daarna, juist toen ALICE's vader wilde uitgaan, trad de jonge man van de garde in de boekenkamer en de bankier maakte zich gereed, hem den wenk en wel recht duidelijk te geven. Deze moeite werd hem nogtans gespaard, want ASHTON's eerste woorden waren de volgende: »Ik ben gekomen, om u, mijnheer HEBBERT, vaarwel te zeggen. Wij zijn naar Kanada gekommandeerd, om den opstand aldaar te dempen. Binnen een uur vertrek ik van hier, op van mijne moeder afscheid te nemen, en dan scheep ik mij ten spoedigste met mijn regiment in." De heer HEBBERT hield daarom zijnen wenk terug en wenschte zijnen jongen bekende alle mogelijk geluk en voorspoed. »A propos," — voer hij voort — misschien zal mijn vrouw door u eenige regels aan haren broeder in Montreal willen schrijven: gij weet, het is haar eenige broeder, hij maakte met zijn bouwen, planten, landhuishouden en zulke dingen slechte zaken; ik verschoof hem eene plaats in Kanada, opdat hij er weer wat beven op zou komen. Ik weet, zij wil hem gaarne eens schrijven. Gij zult haar boven vinden, ik zelf moet uitgaan. Leef gelukkig!

Geluk had hij ook, want in de eerste kamer, waar

hij kwam, vond hij ALICE geheel alleen. Zij zat aan eene tafel, over welke zij, zeer bedrijvig, heen boog. Toen HENRY ASHTON haar naderde, zag hij, dat zij, geheel afgetrokken, losse bladeren op een stukje papier geleekend had, terwijl hare gedachten elders rondwaalden. Zij bloosde, toen zij hem zag, en was zij daar getroffen; nog meer echter werd zij dit, toen hij haar herhaalde wat hij haren vader gezegd had. Zij werd beaestelings rood en bleek, bleef stijf zitten en was niet in staat een woord uit te brengen. HENRY ASHTON zelf was zeer aangedaan. Het is toch te vergeefs, — zeide hij bij zich zelve — ik ken haren vader te goed, en hij stond op en vroeg haar, waar hij hare moeder vinden kon? ALICE antwoordde met eene zwakke stem: „In de kamer naast de achterkamer.” HENRY bleef nog een oogenblik, de verzoeking was te groot, dan dat hij die zou kunnen weerstaan; hij valte het bevallige meisje bij de hand, drakte dezelve aan zijne lippen en zeide: „Vaarwel, miss HENRY, vaarwel! ik weet, dat ik ooit weer een meisje, dat u gelijkt, zal vinden, maar ten minste is het eene zaligheid u te hebben leeren kennen — hoewel slechts om te betreuren, dat het ook mij niet meer begunstigd heeft. Vaarwel! regt, regt wel!”

HENRY ASHTON stak naar Kanada over en diende daar in het leger. Hij onderscheidde zich daar als officier en zijn naam stond eervol vermeld in verscheidene dépêches. Eene soort van oud ridderlijken geest, die nog in hem woonde, riep hem dikwijls, als zij een versterkt dorp of een hoop insurgenten aangrepen, toe: „ALICE HENRY zal er van hooren!” — Dikwijls echter dacht hij bij zich zelve: misschien is zij wel reeds getrouwd? en zijne kameraden plegen hem dikwijls daarmede te plagen, dat hij in de couranten altijd het eerst naar de geboorte-, huwelijks- en doodberigten zag. Zijne vrees, als wij deze uitdrukking mogen gebruiken, bleek gegrond te zijn. ALICE trouwde niet, hoewel een jaar, nadat HENRY ASHTON Engeland verlaten had, haar vader iets van zijne overdreven eersucht had laten varen en er heimelijk bij haar op had aangedrongen, dat zij, als zij wilde, het aanzoek van den jongen graaf... gehoor mocht geven. ALICE was echter niet geneegen, diens aanzoeken gehoor te verlenen, en gaf den graaf duidelijk te verstaan, dat zij niet geneegen was, zijne gravit te worden. De graaf liet zich nog eens niet afschrikken, en de heer HERBERT ondersteunde hem met zijnen invloed, maar ALICE was stijf hoofd en herinnerde haren vader aan de belofte, die hij haar gegeven had: van haar nooit tot het uweeljk, met wien ook, te zullen dwingen. De heer HERBERT scheen verdrietiger daarover te zijn, dan ALICE verwacht had, hij ging zijgend in de kamer op en neder, en sloot zich, toen hij ALICE's verklaring gehoord had, bijna twee uren met zijne vrouw op. Wat zij verhandelden, wist ALICE niet, maar van dezen tijd af zag hare moeder ernstig en treurig. De heer HERBERT stond er op, zonder verder bij zijne dochter aan te houden, dat de graaf als huisvriend zou ontvangen worden, en hals en gezelschappen volgden elkander zoo schielijk op, dat de stillere bewoners van Portland-place den bankier en zijne familie daaraan wenschten, waarheen ALICE werkelijk verlangde; — naar Kanada. Intusschen werd ALICE bezorgd voor hare moeder, wier gezondheid uit de eene of andere oorzaak zeer scheen te lijden; maar mevrouw HERBERT wilde geen doctor raadplegen, en haar man schoen de zwakheid en neerslagtigheid, in welke zij verzonk, in 't geheel niet te bemerken. ALICE besloot, haren vader op den toestand der moeder opmerkzaam te maken, en daar hij thans leders morgen zeer vroeg uitging, stond zij eene kroeg aan gewoonlijk op en klopte aan de deur der achterkamer. Men antwoordde niet, en nadat zij de deur geopend had, zag zij rond of haar vader misschien reeds was uitgegaan. De gordijnen waren nog toegeschoven, maar eenige zonnestralen vielen door dezelve en bij het matte, onzekere licht zag ALICE iets, waarover zij de handen ineensloeg en hevig beefde. De stoel voor het toilettafelje van haren vader was ledig, maar naast denzelfden lag op den grond eene slapende gestalte. ALICE trad nader bij, haar hart klopte zoo hevig, dat zij het zelve kon hooren slaan; geen ander gedruisch werd er in de kamer vernomen. Zij knielde bij de gestalte neder — het was haar vader. Zij kon hem niet hooren ademen, en schoof de venster-gordijnen open. Hij was wit, als marmer, zijne oogen waren open, maar strak. Zij gaf geen geluid van zich, maar zag vertwijfeld in de kamer rond, en overlegde, wat zij doen moest. Hare moeder bevond zich in het laatste vertrek, maar ALICE, welke overigens bij de hevigste aandoening hare tegenwoordigheid van geest niet verloor, vreesde haar te roepen en schelde den kamer-

dienaar haars vaders. Deze kwam en nam zijn heer op. HERBERT scheen echter reeds sedert eenige uren dood te zijn. De arme ALICE woende bitterlijk, maar zij dacht steeds aan hare moeder en maakte daarom geen geraas, ook de dienaar was stil, want toen hij het lijk op de sofa gelegd had, vond hij een fleschje, dat hij opmerkzaam bezag. „Het is beter, mevrouw,” zeide hij eindelijk met eene gesmoorde stem, „dat ik dit weg zette, eer soms iemand komt.” ALICE zag met betraande oogen naar het fleschje, op het briefje aan hetzelfde stond: „Berlijnschblaauwzuur! vergift!”

Dit was het begin van vele andere rampen. Ofschoon de jury de uitspraak deed: dat de heer HERBERT eenen natuurlijke dood gestorven was, zoo zeide toch de geheele wereld, voornamelijk toen het uitkwam dat hij geheel insolvent gestorven was, dat hij zich vergiftigd had. Thans moesten ALICE en hare moeder al het verschrikkelijke van zulk eenen toestand ondervinden: de begravenis, het onderzoeken der papieren, den verkoop van het huis en der meubels, het medelijden der vrienden, den hoon en smaad der in stilte benijd en gehaat hebbenden, enz. Nu kwam voor de arme ALICE de laatste, hardste slag, de ziekte en de dood harer moeder in bittere armoede. Het laatste bedrijf was ten einde — hare moeder was begraven, ALICE zat met betraande oogen en dacht: „Wat nu aangevangen?” toen haar een brief overhandigd werd, die, gelijk zij aan het opschrift zag, van haren oom in Kanada kwam. Zij had dezen na den dood haars vaders geschreven, en hij antwoordde haar hartelijk en liefderlijk, en verzocht zijne zuster en nicht om toch terstond tot hem op zijne nieuw aangekochte bezittingen over te komen. Al die gemeenplaatsen van den troost, welke de wijsbegeerte ooit ontdekt of aangeraden heeft om des menschen menigvuldige zorgen en smarten te lenigen, zijn in vergelijking met één woord van ware liefde geen stroohalm waard. Het was de eenigste balsem voor ALICE HERBERT, en hoewel hij hare wonden niet heelen kon, zoo verzachtte hij toch derzelve pijn. Mevrouw HERBERT was, zoo al niet rijk, toch ook niet geheel onbemiddeld geweest, en haar klein vermogen was alles, wat ALICE thans het hare kon noemen. Spaarzaamheid was thans eene noodzakelijkheid, en, nadat zij op een der goedkoopste schepen, die naar Quebec bestemd waren, met name „St. Lawrence”, hare overvaart bedongen had, begaf ALICE zich op weg naar Bristol, waar zij den 16den mei 1831 — behouden aankwam.

Ik moet thans tot HENRY ASHTON terugkeeren. Juist nadat de aangelegenheden in Kanada ten einde waren, trad hij in eene kamer te Quebec, waar verscheidene officieren van zijn regiment zich bevonden. De een schreef een brief, die met de, ten vertrek gereed liggende pakboot verzonden zou worden. Twee zagen uit het venster naar hetgeen er op straat omging, en een las er in de courant; op de tafel lagen nog drie à vier bladen, en ASHTON greep naar een derzelve. Als gewoonlijk zag hij het eerst naar de aankondigingen der drie gewichtige oogenblikken des levens, en las eerst de huwelijks-berigten, daarna de sterfgevallen, en daaronder zag hij het volgende: „Ten zijnen huize, op Portland-place, stierf plotseling de heer WILLEM ASHTON HERBERT.” Het papier viel hem niet uit de hand, hoewel hij zeer verrast en getroffen was, maar zijne aandoeningen waren van verschillende aard: hoewel zij, om de waarheid te zeggen, het eerst, vol droefheid, den overledene golden, zoo bepaalden zij zich terstond daarna op ALICE HERBERT, en hij vroeg, zich zelve af: „Is het wel mogelijk dat zij ooit de mijne worden kan? Zij was toch, toen ik afscheid nam, diep geroerd.” — „Dat is eene erge geschiedenis!” riep de officier, die het andere nieuwsblad las, eensklaps uit, „de firma HERBERT is naar de maan, en ik had daar zeshonderd pond staan. Gij zijt er ook erg aan toe, ASHTON, — ziet daar — men biedt vijftien percent aan.” HENRY ASHTON nam het papier en las wat er in Londen was voorgevallen; daarop greep hij zijn' hoed en verzoegde zich in het hoofdkwartier. Wat hij daar zeide of deed, gaat niemand aan; zoo veel is zeker, dat hij bij het begin der volgende week in den golf van St. Laurens was. Een gunstige wind bracht hem naar Engeland; maar in het St. George's kanaal liep alles tegen, en het schip werd drie dagen lang heen en weder geslingerd, zonder daarbij aanmerkelijk te vorderen. ASHTON was ongeduldig geworden, en als hij aan ALICE dacht en aan al wat zij moest geleden hebben, klopte zijn hart hevig. Om dezen tijd had er een van die geringe voorvallen plaats, welke der menschen geluk bevorderen of verhinderen. Eene kustboot van Swansea naar Wiston bestemd, kwam zoo nabij, dat men elkander kon ver-

staan, en ASHTON, die de vaart op het andere schip moede was, liet zijn valies, dat hij zelf met een oppasser volgde, in dit kleine vaartuig brengen, en kwam na eenige uren behouden in het nette zeeestadje Wiston aan. Het was nog ongeveer twee uren voor het vallen van den avond, en van daar bracht eene postchais weldra den jongen officier, zijn oppasser en zijn valies over Bristol naar Londen. Hij kwam nog al tijdig in Bristol aan, maar het eene of andere moet er zeker dezen dag in Bristol zijn gebeurd, waardoor de logementen vol gasten waren, want HENRY reed van het hôtel „de Struik” naar „de Valk” en naar „de Bron” en meer anderen, eer hij een nachtkwartier vinden kon. Eindelijk vond hij in een klein logement dicht bij de haven twee kamers, en was, bij eenen warmen haard, juist aan zijn avondeten bezig, toen een Iersch matroos zijn hoofd in de kamer stak en, vroeg, of hij de dame was, die den volgende dag naar den St. Laurens varen wilde. HENRY ASHTON vertelde hem, dat hij gene dame was, en dat hij, daar hij regelrege daar van daar kwam, geen lust had er weer heen te trekken, waarop de zeeman heen ging, om elders te zoeken.

Het was middernacht, eer ASHTON naar bed ging. Tegen twee uur werd hij wakker en voelde hitte en koorts; om zich eenige verlichting te bezorgen, dacht hij aan ALICE HERBERT. Dit was echter een slecht middel, want hij werd nog heeter; dra outwaarde hij een gevoel, als moest hij stikken, en hij meende eene sterke lucht, als van brandend hout, te ruiken. Zijne slaapkamer was eene van die onzalige logement-slaapkamers, die onmiddellijk onder de zorg en bescherming van een woonvertrek staan, dat, even als eene Spaansche *duenna*, niemand inlaat, die niet eerst door hare deur inkomt. HENRY trok zijnen slaaprok aan en trad in het woonvertrek, hier werd de reuk nog sterker: en hij hoorde hevig knetteren en kraken, hetwelk liem wat ongerust maakte, — hij opende, alzoo de kamerdour. Alles, wat hij zien kon, was een dikke rook, welke de galerij, waarin een roodachtig van de trap afkomend schijnsel zichtbaar werd, vervulde; in de volgende minuut duidde een hard geklop aan de deur, het klokkengelui en het geschreeuw van: Brand! Brand! aan, dat de menschen op straat het ongeluk gezien hadden. Hij zag, zoo als het gewoonlijk bij zulke catastrophen gaat, mannen en vrouwen ongekleed te voorschijn komen en alle deuren in het huis openzetten, als wilde men met opzet het vuur tot eene vlam aanstoken. Het geraas dat het angstgeschreeuw en getier, het gewezen en geroep, het knetteren van het verslinden element en de jammerklagen der menschen, of de uitdrukking hunner vrees, veroorzaakte, was zoo erg, dat het de dooden zou hebben kunnen opwekken. HENRY ASHTON dacht aan zijn valies en verwonderde zich over de afwezigheid van zijn oppasser; daar hij evenwel aan eene massa menschen, welke door het vuur den trap af naar beneden gedreven werden, zag, dat er geen tijd te verliezen was, snelde hij langs een' zijtrap naar beneden en was in een paar minuten op straat. Intusschen waren de spuiten aangekomen, eene buitengewone menigte menschen hadden zich verzameld, de verschrikte bewoners van het logement ijlden naar buiten; midden onder hen bemerkte ASHTON een jong meisje, dat de handen wronj en uitriep: „O, mijne arme, arme jonge jufvrouw!” — „Waar is zij, mijn kind?” vroeg de jonge krijgsman. — „Op nummer elf,” zeide het meisje, „hare slaapkamer ligt achter de woonkamer en zij zal het geraas niet eens gehoord hebben.” — „Daar is zij, geloof ik,” riep een der omstanders — „daar!” ASHTON zag tegen het huis, uit welks onderste vensters de vlammen sloegen, op; aan het venster, dat het naast bij die van zijne kamer was, zag hij de gestalte eener vrouw in nachtgewaad.

„Eene ladder!” riep hij, „om Gods wil eene ladder! — Daar boven is iemand, wie het ook zij.” Men had geene ladder bij de hand, HENRY ASHTON zag er te vergeefs naar om; toen riep hij: „De achtertrap is van steen — zij kan zoo gered worden.” — „Maar de galerij?” zeide een der bedienden, „staat in brand, beproef het liever niet, het is niet mogelijk.” HENRY ASHTON stormde voort — het logement in, de trap op; maar de galerij stond in brand, zoo als de bediende gezegd had, en de vlam sloeg reeds tot aan de deur van de kamer die hij bevoond had. Hij drong evenwel door, daar hij zich herinnerde, eene zijdeur uit zijne logerkamer gezien te hebben. Daar ging hij heen, greep de kruik van deze zijdeur, en schudde er heftig aan; dewijl de kamer gesloten was. „Ik maak reeds open,” riep eene stem, die hem niet onbekend voorkwam. De sleutel werd omgedraaid, de deur ge-

pend, en — HENRY ASHTON EN ALICE HERBERT stonden tegenover elkander. »Grootte God!" riep hij uit, haar in zijne armen drukkende. Maar hij liet haar niet tot verklaringen komen, maar snelde met haar terug naar de deur zijner kamer. Het was echter geheel onmogelijk door de galerij te komen. »Gij zijt verloren!" riep hij. — »En gij hebt uw leven weggeworpen om het mijne te redden!" zeide ALICE. — »Ik sterf ten minste met u," antwoordde ASHTON, »dat is toch één troost. Maar neen! Men heeft eene ladder gehaald, men rigt dezelve op — lief meisje, gij zijt gered!" Hij drukte ALICE aan zijn hart, en toen hij naar haar opzag bemerkte hij, dat zij — hetzij uit vrees, of door de verstikkende hitte, of wegens HENRY's laatste woorden — in onmacht was gevallen. »Dat is ook heel goed," zeide hij, en toen de ladder geplaatst was, hief hij er haar uit. Beneden heerschte eene doodscbe stilte. De ladder beefde onder zijne voeten; de vlammen schoten uit het huis en speelden om de sporten die hij betrad; maar rustig, vastberaden en bezonnen zette de jonge soldaat zijnen weg voort. Hij droeg alles wat hij dierbaars op aarde bezat in zijne armen en hier was geen tijd om aan vrees te denken. Toen zijn voet eindelijk den grond raakte, ging er eene algemeene vreesdekreet uit aller monden op, en trof zelfs ALICE's oor; maar eer zij volkomen weder bij kwam, bevond zij zich in de nette entreezaal van een fraai koopmanshuis, iets verder de straat af.

De »St. Lawrence" ging den volgenden dag naar Quebec onder zeil en verging met man en mais, gelijk bekend is, in den verschrikkelijken storm, die in den zomer van dat jaar den ocean teisterde. Op den dag evenwel dat het schip de ankers ligte, zat ALICE, rustende met hare hand in die van ASHTON, in de gemelde kamer van het koopmanshuis; en eer er eenige maanden verlieden, werden de tranen voor hare dierbare dooden in tranen van geluk veranderd, toen zij den man, dien zij met al het vuur eener eerste liefde gegene was, en die zij ware de brand niet voorgevallen, nooit wedergezien zou hebben, hare hand aan het altaar zakte.

Het zonderlinge gastmaal.

(Ingezonden.)

Een rijke bejaarde Hollander, die, nadat hij onderscheidene aanzienlijke ereposten bekleed had, het overige zijner dagen op een stil landgoed wilde slijten, rigtte een groot gastmaal aan, om van zijne vrienden een feestelijk afscheid te nemen. De gasten waren meendeels leden der aanzienlijkste huizen uit de stad en den omtrek. In grooten getale en met niet minder groote verwachting verschenen zij op den bepaalden dag. Zij vonden eene lange eikenhouten tafel, met een gemeen blaauw tafellaken armoedig bedekt, en daarop schotels met karnemelk, kaas en bokkingen, — voor het dessert boter en roggenbrood. Wie drinken wilde, kon zijnen dorst aan eene groote kan met dun bier lesschen. Het tafelservies bestond uit houten borden. Bediening ontbrak geheel. Ieder bediende zich zelf.

Of de gasten met dit ontbaal tevreden waren? — Vermoedelijk niet. Maar zij zwegen. Oude lieden hebben dikwijls wonderlijke grillen. En deze oude man was een der voornaamsten en verdienstelijken van het land. Men verkropte de teleurstelling en nam, daar er nu toch niets anders was, de schrale dagelijksche kost voor lief. Slechts eenigen poëtisch gestemden beviel dit alles.

Maar eensklaps gaf de oude heer een teeken. Twee hupsche boerijnetjes verschenen in de zaal, namen de tafel af en droegen het tweede geregt op. In plaats van het blaauwe tafellaken werd er een sneeuw wit opgelegd; de houten borden veranderden in blanke tinnen, het zwarte brood in wit, het dunne bier in zwaar, de bokkingen in malsch rundvleesch en gekookten, verschen, smakelijken visch.

De gasten werden nu zichtbaar opgeruimer; ook noodigde de gastheer reeds dringender, het zich toch te laten smaken. Er werd spoediger rondgediend.

Een tweede teeken van den gastheer! — Een statige huishofmeester, met eene schaar van schitterend gekleede knechts trad binnen. De eikenhouten tafel werd schielijk weggeruimd, en eene andere van glad mahonijhout in hare plaats gesteld. Zij werd met het fijnste damast bedekt. Een rijk zilveren en porseleinen servies verving de tinnen schotels en borden. Het buffet fonkelde van kristallen flesschen en glazen; de krachtigste en fijnste soepen, groenten, visch, gebak, gebrad, kortom, alles wat de nieuwste kookkunst maar smakelijken kan opleveren, kwam in eene smaakvolle orde en elegantie te voorschijn, en in het gevolg de uitgezochte wijnen van den Rijn, uit Champagne, Bordeaux of van de Kaap. Met het klinken der glazen en de vrolijke feest-

dronken der opgewonden gasten harmonieerden de trompetten, klarinetten en bazuinen, die van een balkon der zaal, dat in een oogenblik met muzikanten gevuld was, in de zaal weergalmden. De oude heer wenkte. Hij stond op. De muziek zweeg. Ook de gasten stonden zwiingend en stil in gespannen verwachting. Toen zeide de eerwaardige grijsaard:

»Mijne heeren en dames! Ik dank u hartelijk voor de goedheid, dat gij mijne vriendelijke uitnodiging hebt aangenomen en mij met uwe tegenwoordigheid, die ik, gij weet het, steeds zoo hoog geschat heb, vereerd en verheugd hebt. Voor eenen man van mijne jaren is rust eene volstrekte behoefte, en gij zult het mij zeker ten goede houden, wanneer ik mij naar mijne kamer begeef. Voor de jonge lieden heb ik intusschen een bal verordend, dat, naar ik hoop, hun genoegen nog eenige uren zal verlengen. Vooraf zal uwe welwillende goedheid mij nog wel eene korte verklaring over mijn tegenwoordig onthaal willen veroorloven; want zonder die uitlegging mogt hetzelfde toch wel eenigzins wonderlijk en zeldzaam voorkomen. Ik kreeg den inval — en gij weet, oude lieden hebben soms rare grillen — u een beeld van ons vaderland en onze vroegere zoowel als onze hedendaagsche levenswijze voor oogen te stellen. Daardoor, dat onze voorouders aan eikenhouten tafels bokkingen, kaas en zwart brood aten en daarbij dun bier drooken, kwamen zij uit hunne vroegere behoefte, die ik echter in geenem deele voor aangenaam wil houden, langzamerhand op, en verkregen daardoor vrijheid, rijkdom en magt. Zij aten en drooken van toen af beter en deden zich te goed, zoo als ons dit lieden onze tweede opdissching getoond heeft. Wanneer het echter eenen ouden man vergund is, zijne gedachten vrij uit te spreken, eer hij van u, die hij allen zoo hartelijk bemint, afscheid neemt, — zoo vrees ik, dat de buitensporige vertering, welker beeld ik u bij het derde geregt heb voorgesteld, ons in de toekomst, wanneer wij daarmede voortgaan, weder van al de heerlijke voordeelen zal berooven, die onze brave voorvaders met vlijt en spaarzaamheid vergaard en ons, hunnen nakomelingen, hebben nagelaten. Van daag, mijne waarde jonge vrienden, bid ik u, slechts regt vrolijk te zijn en u door eenen ouden knorpot niet verder te laten storen, maar morgen — ik smeek u dit — denkt morgen ernstig na over hetgeen ik u heden gezegd heb. En hiermede groot ik u allen hartelijk!" Hierop verwijderde zich de oude man. De toepassing gelieve de geëerde lezer zelf te maken.

Advertentiën.

VERKOOP OP GENOT VAN HOOGGELD.

De Notaris **PLIESTER**, residentende te Zevenaar, zal op Maandag, den 23sten Augustus 1841, des voormiddags om 10 ure, in het Logement van **JANSENSEN**, aan de Tolkamer, te Lobith, in het openbaar en met hooggeld, in perceelen en in massa, ter inzet, en 14 dagen later, zijnde Maandag den 6den September, terzelfder uur en plaats, op dezelfde wijze te koop aanbieden, eenige **ONROERENDE GOEDEREN**, gelegen aan de Tolkamer te Lobith; te weten:

Het van ouds bekende **LOGEMENT VAN JANSENSEN** bestaande uit **HUIS, SCHUREN** en **BAKKERIJ**, met 38 Bunders, 75 Roeden en 40 Ellen gronds, als **TUINEN, BOOMGAARD, BOUW- en WEILAND**, extra best van kwaliteit en ligging.

VERKOOPING

REGTERLIJK GEZAG.

H. KETEL, Deurwaarder bij het Kantongerecht te Apeldoorn, zal, op Maandag den 23sten dezer maand Augustus, des morgens ten 10 ure, op de Marktplaats te Apeldoorn, vóór het door **J. VAN DER KAAIJ** bevoonde huis aldaar, om konstant geld, op regterlijk gezag publiek doen verkoopen:

Den **OPSTAND** van eenen netten **KRUIDENIERS-WINKEL**, met de daarbij behoorende **GERECHTSCHAPPEN**, en verder eenige aanmerkelijke **MEUBILAIRE GOEDEREN**, en wat tot eenen netten Inboedel behoort; alles onder bewaardershand van het Gerecht gesteld, bij proces-verbaal van voornoemden Deurwaarder in dato 14 dezer maand.

OPROEPING.

De persoon van **ANNA LEDERACH**, of wel hare wettige descendente, laatst gewoond hettoude te Zutphen, doch ten jare 1812 van daar vertrokken, worden bij deze opgeroepen, om zich, vóór den 15den October aanstaande, ter Griffie der Arrondissements-Regtbank te Middelburg, Provincie Zeeland, aan te melden.

Middelburg den 2den Augustus 1841.

HUBERTUS RIKKER, Procureur.

Wordt te Koop aangeboden eene **BA-ROUCHETTE**, zoo goed als nieuw, zeer geschikt voor één of twee Paarden. Te bevragen bij den Heer **A. W. RUTGERS**, te Wageningen.

**STOOMJAGT
STAD GORINCHEM.**
VARENDE TUSSCHEN

Gorinchem en Middelburg,
EN OP ALLE DAAR TUSSCHEN GELEGEN PLAATSEN.
Dagen en uren van vertrek, gedurende de maand
AUGUSTUS 1841:

VAN GORINCHEM.			
Vrijdag	» 20	's morgens	» 5½ ure.
Zondag	» 22	»	» 7½ »
Dingsdag	» 24	»	» 9 »
Vrijdag	» 27	's middags	» 12 »
Zondag	» 29	's morgens	» 3 »
Dingsdag	» 31	»	» 4 »
VAN MIDDELBURG.			
†Zaterdag	» 21	's morgens	» 7½ ure.
Maandag	» 23	»	» 3½ »
Woensdag	» 25	»	» 6 »
Zaterdag	» 28	»	» 8 »
Maandag	» 30	»	» 10 »

Marktprizen.

NIEUEGEN, 16 Augustus 1841.

Ofschoon benodigdep gewoontzaakt waren, ruim vorige prijzen voor de Tarwe te besteden, was de eigenlijke gesteldheid der markt slapper dan de vorige week, er is besteed voor *Hoglandsche Tarwe* f 12.50 à f 13; voor gewone soorten f 10.60 à f 11.50; de doorgaande marktcoers der gewone soorten was f 11 per mud. — Er waren eenige partijjes *Nieuwe Tarwe* ter markt, waarvan de kwaliteit zeer goed is, en bij verdere droogte inoogsting, vooral niet minder schijnt te zullen zijn, dan die des vorigen jaars. Ook over het beschoit komen vele landbouwers terug van hunne overdrevene klagen, en hebben ook ten dien opzichte vrij goede verwachting; om het nieuwege is voor de droogste *Nieuwe Tarwe* f 10 besteed. — *Oude Rogge* werd bij het begin der markt wederom tot f 7 à f 7.50; gekocht, later kocht men dezelfde kwaliteit f 6.50 à f 6.30. — *Nieuwe Rogge* veel ter markt en ofschoon men bij het begin der markt f 6.30 à f 6 heeft besteed, moesten houders later tot f 5.50 à f 5 loslaten om op te ruimen; er is zeer weinig *Nieuwe Rogge*, die niet min of meer met een geschoten korel bezet is, echter veel minder dan men zulks verwacht heeft. — De *Nieuwe Gerst* is van goede kwaliteit, de *Zomer-Gerst* is f 4.25 à f 4.50 verkocht, de *Winter-* op f 5 gehouden, bij droog weder op de verdere inoogsting zal de kwaliteit over het geheel zeer voldoende zijn. — *Oude Boekweit* f 6 à f 6.50 verkocht, de *Nieuwe* die ter markt was, is zeer nat; indien de inoogsting van dat artikel met droog weder mag geschieden, zal kwaliteit en kwantiteit zeer voldoende zijn. *Haver* ging van f 2.50 à f 3.25 goed af, *Vriesche Voer-Haver* werd te vergeefs à f 3.25 geveld. — *Koolzaad* minder geveld en de beste soorten f 14.50 à f 15.50 verkocht.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 17 Aug. 2 El 1 Palm 2 Duim; gew. 5 Duim; gev. 0 D.

Prijs-Courant der Effecten.

	Laagste koers.	Hoogste koers.	Koers ten 4½ ure.
MAANDAG 16 AUGUSTUS.			
NEDERL., Werk. Schuld a 2½ pCt.	51½	51½	51½
Dito „Dito „ „ 5 „	101½	100½	100½
Uitgestelde Schuld „ „	117	117	117
Kansbiljetten „ „ „ f	25½	25½	25½
Amortisatie-Syndicaat. a 4½ pCt.	91½	91½	91½
Dito Dito „ 3½ „	75½	75½	75½
Handelmaatschappij „ 4½ „	153½	155½	155½
Nieuwe Dito „ 4½ „			
Nieuwe Dito 1837 „ 4½ „			
Oostindische Leening „ 5 „	97½	97½	97½
Spoorweg Haarlem „ „			
Aand. Rijn-Spoorweg „ 4½ „			
FRANKR. Inschrifv. G.B. „ 3 „			
SPANJE. Leening Ardoins „ 5 „	18½	18½	18½
Dito onbep. stuk. „ 5 „	15½		
Passive „ „ „ „			
Deferred „ „ „ „			
Fransche Uitgestelde „ „			
PORTUGAL. Oblig. tel. Lond. „ 3 „			
RUSL. H. & C. 1798, 1816. „ 5 „	105		
Dito 1828, 1829 „ 5 „	104½		
Dito 1831, 1833. „ 5 „	98	98½	
Oblig. bij Hope „ 4 „	86½	68½	
Oblig. te Londen „ 5 „			
Dito te Hamburg. „ 5 „			
Inschrifving in Assign. „ 6 „	66½		
Certific. van dito. „ 6 „	69½		
POLX. Aandeel. a f 300 „			
Dito a f 500 „			
OOSTENR. Aand. a fl. 100 „ f			
Dito a fl 250 „ „			
Metalliek „ „ „ 5 „	104½		
Dito „ „ „ 3 „			
Dito „ „ „ 2½ „			
BRAZILIE. Dito dito „ 5 „	68½		

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.